

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 355/2540

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นางสาว อิศรา คมอำนาจสกุลจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.ร.ฎ. มาตรา 86, ป.ร.ฎ. มาตรา 87, ป.ร.ฎ. มาตรา 90, ป.ร.ฎ. มาตรา 14, ป.ร.ฎ. มาตรา 15, ป.ร.ฎ. มาตรา 16, ป.ร.ฎ. มาตรา 17, ป.ร.ฎ. มาตรา 18, ป.ร.ฎ. มาตรา 20, ป.ร.ฎ. มาตรา 22, ป.ร.ฎ. มาตรา 27 ทวิ, ป.ร.ฎ. มาตรา 90/2, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 222, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.ร.ฎ. มาตรา 1617, ป.ร.ฎ. มาตรา 27 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มโดยประกอบกิจการขายอาหารและเครื่องดื่มมีมูลค่าฐานภาษีจากยอดขายในเดือนกรกฎาคมสิงหาคมกันยายนและธันวาคม2536เกินกว่าเดือนละ100,000บาทจำเลยจึงเป็นผู้ประกอบการที่มีมูลค่าของฐานภาษีจากการขายสินค้าในเดือนหนึ่งเดือนใดถึง100,000บาทหรือไม่ได้ว่าจำเลยเป็นผู้ขายสินค้าหรือให้บริการรายย่อยตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม(ฉบับที่7)ลงวันที่25ธันวาคม2534ข้อ1วรรคสองที่ไม่ต้องออกไปกำกับภาษีสำหรับการขายสินค้าที่มีมูลค่าครั้งหนึ่งไม่เกิน500บาทตามประกาศดังกล่าวข้อ2และสามารถจัดทำใบกำกับภาษีรวมรวมการขายสินค้าที่มีมูลค่าครั้งหนึ่งไม่เกิน500บาทในหนึ่งวันทำการตามประกาศดังกล่าวข้อ3จำเลยจึงมีหน้าที่จัดทำใบกำกับภาษีและสำเนาใบกำกับภาษีสำหรับขายสินค้าหรือให้บริการทุกครั้งและต้องจัดทำในทันทีที่ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มได้เกิดขึ้นพร้อมทั้งส่งมอบใบกำกับภาษีนั้นให้แก่ผู้ซื้อสินค้าหรือรับบริการตามประมวลรัษฎากรมาตรา86วรรคหนึ่งหากไม่กระทำย่อมมีความผิดและได้รับโทษตามมาตรา90/2(3)การที่จำเลยจัดทำใบกำกับภาษีเพียงวันละ1ฉบับโดยประทับตราของผู้ซื้อและที่อยู่ว่า"ขายปลีกรายย่อยครั้งละไม่เกิน500บาทรวมทั้งวัน"มีจำนวนเงินรวมทั้งสิ้น3,557บาทแสดงว่าเป็นการเอาการขายหลายครั้งในวันหนึ่งมารวมยอดเงินแล้วออกไปกำกับภาษีเพียง1ฉบับต่อวันจึงเป็นการไม่จัดทำใบกำกับภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการทุกครั้งและไม่จัดทำใบกำกับภาษีทันทีที่ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มอันเกิดจากรายการขายทุกครั้งเกิดขึ้นจำเลยจึงมีความผิดตามประมวลรัษฎากรมาตรา86วรรคหนึ่งประกอบด้วยมาตรา90/2(3)และประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม(ฉบับที่7)ลงวันที่25ธันวาคม2534 ประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม(ฉบับที่22)ลงวันที่27ธันวาคม2534ข้อ6(3)ผู้ประกอบการจดทะเบียนต้องจัดเก็บใบกำกับภาษีและเอกสารหลักฐานอื่นประกอบการลงรายงานภาษีซื้อแยกเป็นรายเดือนเรียงตามลำดับเดือนปีที่รายการเกิดขึ้นก่อนหลังโดยต้องให้เลขที่กำกับใบสำคัญดังกล่าวเรียงตามลำดับขึ้นใหม่ทางด้านบนขวาของใบสำคัญนั้นๆซึ่งย่อมมีความหมายอยู่ในตัวต้องให้เลขที่กำกับใบกำกับภาษีซื้อทุกฉบับเรียงตามลำดับกันไปจะให้เลขที่กำกับใบสำคัญดังกล่าวหลายฉบับรวมเพียงเลขที่เดียวไม่ได้แม้จะเป็นการซื้อขายสินค้าในวันเดียวกันดังนั้นเมื่อจำเลยไม่ได้ให้เลขที่กำกับใบกำกับภาษีซื้อเรียงตามลำดับขึ้นใหม่ทางด้านบนขวาของใบกำกับภาษีซื้อทุกฉบับการกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากรมาตรา87และ90(15)และประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม(ฉบับที่22)ลงวันที่27ธันวาคม2534 ที่จำเลยอุทธรณ์ว่าโจทก์ดำเนินคดีแก่จำเลยระหว่างที่อธิบดีกรมสรรพากรกำลังพิจารณาหนังสือของจำเลยต้องถือว่ายังไม่สิ้นสุดตาม

วิธีการของมาตรา34แห่งประมวลรัษฎากรก็ดีจำเลยไม่ได้ทราบถึงผลการพิจารณาประเด็นต่างๆที่เจ้าพนักงานประเมินอ้างว่าตรวจพบการกระทำผิดของจำเลยนั้นจึงต้องถือว่ายังไม่สิ้นสุดตามประมวลรัษฎากรมาตรา14,15,16,17,18,20,22และ27ทวิคดีเจ้าหน้าที่ของฝ่ายโจทก์ได้ทำการชุดลบแก้ไขเอกสารก็ดีล้วนเป็นข้อที่ไม่เป็นประเด็นโดยตรงกับการกระทำทั้งหลายที่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดอาญาเป็นคดีนี้และไม่เป็นสาระแก่คดีศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัยให้จึงชอบแล้วโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลรัษฎากร มาตรา 86,87, 90/2(3) และ 90(15) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6)พ.ศ. 2526 มาตรา 4 ประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 7) ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2534 และ(ฉบับที่ 22) ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2534จำเลยให้การ ปฏิเสธศาลชั้นต้น พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลรัษฎากรมาตรา 86, 87, 90/2(3) และ 90(15) ประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 7) ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2534 และ(ฉบับที่ 22) ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2534 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน เรียงกระทง ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91 ฐานไม่จัดทำใบกำกับภาษีอากรทุกครั้งที่มีการขาย ปรับ4,000 บาท ฐานจัดทำรายการภาษีซื้อไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่อธิบดี กรมสรรพากรกำหนด ปรับ 1,500 บาทรวมลงโทษจำเลยปรับ 5,500 บาท หากจำเลยไม่ชำระ ค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 และ 30จำเลย อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืนจำเลย ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลง โทษปรับจำเลย จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่งการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมาย ศาลฎีกาจะต้องฟังข้อเท็จจริง ตามที่ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยมาแล้วจากพยานหลักฐานในสำนวนตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 222 ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยเป็นผู้ประกอบการ จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มโดยประกอบกิจการร้านจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม ชื่อร้าน"นานาฟาสฟู้ด" ในเดือนธันวาคม 2536 มีมูลค่าฐานภาษีจากยอดขายเป็นเงิน 228,933.48 บาท ตามแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 2 (เอกสารหมาย ล.6) ใน เดือนกรกฎาคม2536 มีมูลค่าฐานภาษีจากยอดขายเป็นเงิน 167,006.41 บาท ตามแบบแสดง รายการภาษีมูลค่าเพิ่มเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 3 (เอกสารหมาย ล.1) เดือนสิงหาคม 2536 มี มูลค่าฐานภาษีจากยอดขายเป็นเงิน 164,648.44 บาท และเดือนกันยายน 2536 มีมูลค่าฐานภาษี จากยอดขายเป็นเงิน 113,129.77 บาท ตามแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มเอกสารหมาย ล.2 และ ล.3 แต่ปรากฏว่าจำเลยจัดทำใบกำกับภาษีเป็นรายวันต่อใบกำกับภาษี 1 ฉบับ จำเลยไม่ได้ จัดทำใบกำกับภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการทุกครั้งและไม่จัดทำใบกำกับภาษีทันทีที่ ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มอันเกิดจากรายรับการขายทุกครั้ง เกิดขึ้นปรากฏจาก ใบกำกับภาษีและสำเนาใบเสร็จรับเงินรวมทั้งบัญชีรายการภาษีขายตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 4 และแผ่นที่ 6 มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกว่า การที่จำเลยออก ใบกำกับภาษีขายโดยระบุชื่อผู้ซื้อและที่อยู่ด้วยประทับตราอย่างว่า "ขายปลีกขายย่อยครั้งละไม่เกิน 500 บาท รวมทั้งวัน" วันละ 1 ฉบับ เพื่อใช้ประกอบการลงรายการภาษีขายชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ เห็นว่า จำเลยเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มโดยประกอบกิจการขายอาหาร

และเครื่องดื่ม มีมูลค่าฐานภาษีจากยอดขายในเดือนกรกฎาคม สิงหาคมกันยายน และธันวาคม 2536 เกินกว่าเดือนละ 100,000 บาท จำเลยจึงเป็นผู้ประกอบการที่มีมูลค่าของฐานภาษีจากการขายสินค้าในเดือนหนึ่งเดือนใดถึง 100,000 บาท ถือไม่ได้ว่าจำเลยเป็นผู้ขายสินค้าหรือให้บริการรายย่อยตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 7) ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2534 ข้อ 1 วรรคสอง ตามเอกสารหมาย จ.5 ที่จะต้องออกไปกำกับภาษีสำหรับการขายสินค้าที่มีมูลค่าครั้งหนึ่งไม่เกิน 500 บาท ตามประกาศดังกล่าวข้อ 2 และสามารถจัดทำใบกำกับภาษีรวมรวมการขายสินค้าที่มีมูลค่าครั้งหนึ่งไม่เกิน 500 บาท ในหนึ่งวันทำการตามประกาศดังกล่าว ข้อ 3 จำเลยจึงมีหน้าที่จัดทำใบกำกับภาษีและสำเนาใบกำกับภาษีและสำเนาใบกำกับภาษีสำหรับขายสินค้าหรือให้บริการทุกครั้งและต้องจัดทำในทันทีที่ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มได้เกิดขึ้น พร้อมทั้งส่งมอบใบกำกับภาษีนั้นในแก่ผู้ซื้อสินค้าหรือรับบริการตามประมวลรัษฎากร มาตรา 86 วรรคหนึ่งหากไม่กระทำความผิดและได้รับโทษตามมาตรา 90/2 (3) การที่จำเลยจัดทำใบกำกับภาษีเพียงวันละ 1 ฉบับ โดยประทับตราช่องผู้ซื้อและที่อยู่ว่า "ขายปลีกรายย่อย ครั้งละไม่เกิน 500 บาทรวมทั้งวัน" ตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 4 มีจำนวนเงินรวมทั้งสิ้น 3,557 บาท แสดงว่าเป็นการเอาการขายหลายครั้งในวันหนึ่ง มารวมยอดเงิน แล้วออกใบกำกับภาษีเพียง 1 ฉบับ ต่อวัน จึงเป็นการไม่จัดทำใบกำกับภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการทุกครั้ง และไม่จัดทำใบกำกับภาษีทันทีที่ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มอันเกิดจากรายการขายทุกครั้งเกิดขึ้น จำเลยจึงมีความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 86 วรรคหนึ่ง ประกอบด้วยมาตรา 90/2 (3) และประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 7) ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2534 ปัญหาข้อกฎหมายที่จำเลยฎีกาข้อต่อไปมีว่า ประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 22) ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2534 ข้อ 6(3) จะต้องให้เลขที่กำกับใบกำกับภาษีซื้อทุกฉบับเรียงตามลำดับกันไปหรือไม่ เห็นว่า ตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 22) ข้อ 6 มีข้อความว่า "ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนจัดเก็บใบกำกับภาษีและเอกสารหลักฐานอื่นประกอบการลงรายงานภาษีซื้อตามมาตรา 87(2) แห่งประมวลรัษฎากร แยกต่างหากจากเอกสารหลักฐานอื่น โดยให้ถือปฏิบัติดังต่อไปนี้ (1) แยก เป็น รายเดือน ภาษี (2) เรียงตามลำดับ เดือน ปี ที่รายการเกิดขึ้นก่อนหลัง (3) ให้เลขที่กำกับใบสำคัญดังกล่าวเรียงตามลำดับขึ้นใหม่ทางด้านบนขวาของใบสำคัญนั้น ๆ" จากประกาศอธิบดีกรมสรรพากรดังกล่าว ผู้ประกอบการจดทะเบียนต้องจัดเก็บใบกำกับภาษีและเอกสารหลักฐานอื่นประกอบการลงรายงานภาษีซื้อแยกเป็นรายเดือน เรียงตามลำดับเดือนปีที่รายการเกิดขึ้นก่อนหลัง โดยต้องให้เลขที่กำกับใบสำคัญดังกล่าวเรียงตามลำดับขึ้นใหม่ทางด้านบนขวาของใบสำคัญนั้น ๆ ซึ่งย่อมมีความหมายอยู่ในตัวว่า ต้องให้เลขที่กำกับใบกำกับภาษีซื้อทุกฉบับเรียงตามลำดับกันไป จะให้เลขที่กำกับใบสำคัญดังกล่าวหลายฉบับรวมเพียงเลขที่เดียวไม่ได้ แม้จะเป็นการซื้อขายสินค้าในวันเดียวกัน ดังนั้น เมื่อจำเลยไม่ได้ให้เลขที่กำกับใบกำกับภาษีซื้อเรียงตามลำดับขึ้นใหม่ทางด้านบนขวาของใบกำกับภาษีซื้อทุกฉบับ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากรมาตรา 87 และ 90(15) และประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 22) ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2534 ส่วนปัญหาที่จำเลยฎีกาว่า การที่ศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัยประเด็นข้อกฎหมายตามอุทธรณ์ข้อ 3.3 ว่า เป็นข้อกฎหมายที่มีได้ยกขึ้นว่ากันแล้วตั้งแต่ในศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคหนึ่ง นั้น เห็นว่า ตามอุทธรณ์ข้อ 3.3 จำเลยอุทธรณ์ว่า โจทก์ดำเนินคดีแก่จำเลยระหว่างที่อธิบดีกรมสรรพากรกำลังพิจารณาหนังสือของจำเลยตามเอกสาร

หมาย ล.23ต้องถือว่ายังไม่สิ้นสุดตามวิธีการของมาตรา 34 แห่งประมวลรัษฎากรก็ดี จำเลยไม่ได้ทราบถึงผลการพิจารณาประเด็นต่าง ๆ ที่เจ้าพนักงานประเมินอ้างว่าตรวจพบการกระทำผิดของจำเลยนั้นจึงต้องเสียว่ายังไม่สิ้นสุดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 14, 15, 16, 17, 18, 20, 22 และ 27 ทวิ ก็ดี เจ้าหน้าที่ สพท.6 ฝ่ายโจทก์ได้ทำการชุดกลับแก้ไขเอกสารก็ดี ล้วนเป็นข้อที่ไม่เป็นประเด็นโดยตรงกับการกระทำทั้งหลายที่โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดอาญาเป็นคดีนี้ และไม่เป็นสาระแก่คดี คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ชอบแล้วพิพากษายืน

องค์คณะ

อรรถนิติ ดิษฐอำนาจ · อุดม มั่งมีดี · อรุณ น้าประเสริฐ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/355/2540>